

Usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 31. 3. 2022, sp. zn. 1 To 62/2021, ECLI:CZ:VSOL:2022:1.TO.62.2021.1

Číslo: 26/2024

Právní věta:

Podmínkou pro uložení ochranného opatření spočívajícího v zabránění věci nebo v zabránění části majetku osobě odlišné od obžalovaného je návrh státního zástupce. Ten může být učiněn již v obžalobě (návrhu na potrestání), v průběhu hlavního líčení nebo mimo ně. Je pak nezbytné, aby soud jednal s takovou osobou od podání uvedeného návrhu jako se zúčastněnou osobou, aby jí dal poučení a umožnil uplatnění jejích práv podle § 42 odst. 1, 2 tr. ř., zejména vyjádřit se k možnému rozhodnutí o zabránění věci před jeho vydáním (viz rozhodnutí pod č. [28/2021-III](#). Sb. rozh. tr.). Není-li to možné, např. proto, že státní zástupce podal tento návrh až v závěrečné řeči, soud podle § 230 odst. 2, 3 tr. ř. vyhradí rozhodnutí o ochranném opatření veřejnému zasedání.

Soud: Vrchní soud v Olomouci

Datum rozhodnutí: 31.03.2022

Spisová značka: 1 To 62/2021

Číslo rozhodnutí: 26

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Hlavní líčení, Zabránění části majetku, Zabránění věci

Předpisy: § 101 tr. zákoníku

§ 102a tr. zákoníku

§ 230 odst. 2 tr. ř.

§ 230 odst. 3 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Olomouci jednak zamítl odvolání obviněného L. N. proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 4. 2021, č. j. 54 T 2/2019-4619, jednak z podnětu odvolání zúčastněných osob P. N. a I. L. tento rozsudek částečně zrušil, a to ve výroku o uložení ochranného opatření zabránění části majetku zúčastněných osob, a ve zrušené části věc vrátil soudu prvního stupně.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 4. 2021, č. j. 54 T 2/2019-4619, byl obžalovaný L. N. společně s P. L. (jehož trestní stíhání bylo zastaveno z důvodu uvedeného v § 11

odst. 1 písm. e/ tr. ř.) uznáni vinnými ze spáchání zvláště závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Obžalovanému L. N. byl za tento trestný čin a za sbíhající se trestný čin, za který byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 6. 2013, sp. zn. 30 T 6/2011, uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 11 let a 6 měsíců se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou, trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu podnikatelské činnosti v oboru koupě, prodeje, skladování a výroby lihovin a provozování daňového skladu, jako osoba fyzická i jako statutární orgán a člen statutárního orgánu právnické osoby a jako zmocněnec či na základě jiné smlouvy o zastupování na dobu 6 let a dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu podnikání v oboru nákupu, prodeje a skladování paliv a maziv, včetně jejich dovozu, dále v oboru provozování čerpacích stanic s palivy a mazivy a dále v oboru obchodní činnosti v rozsahu koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej, jakož i zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a člena statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstev se stejnými obory činnosti nebo jejich zastupování na základě plné moci v trvání 8 let. Zároveň byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Krajského soudu v Ostravě, sp. zn. 30 T 6/2011, ze dne 12. 6. 2013, k němuž byl souhrnný trest ukládán. Krajský soud v Ostravě také rozhodl podle § 101 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku o uložení ochranného opatření zabránění části majetku u I. L., a to pozemku parc. č. XY, jehož součástí je stavba rodinného domu č. p. XY v katastrálním území XY, zapsaného na listu vlastnictví č. XY pro katastrální pracoviště Karviná, a o uložení stejného ochranného opatření u P. N. k pozemku parc. č. XY, jehož součástí je stavba rodinného domu č. p. XY v katastrálním území XY, zapsanému na listu vlastnictví č. XY pro katastrální pracoviště XY.

2. Proti rozsudku podal obžalovaný L. N. u hlavního líčení dne 19. 4. 2021 odvolání proti všem výrokům rozsudku. Odvolání doplnil písemným podáním ze dne 29. 4. 2021, ve kterém uvedl, že rozsudek považuje za nesprávný a nezákonný vzhledem k nesprávným skutkovým zjištěním, nesprávnému vyhodnocení důkazů a neprovedení důkazů ve prospěch obhajoby. Toto odvolání dále doplnil podáním ze dne 25. 5. 2021, ve kterém trval na své obhajobě. Tvrdil, že se nedopustil krácení daňové povinnosti ke spotřební dani z lihu ve velkém rozsahu. Nebyl podle něj proveden žádný důkaz, který by svědčil, že si objednal, převzal a platil líh nebo ho někomu dodával nebo takový líh zpracovával, příp. ho někde ukrýval. V odvolání popíral pravost CD disků s údajně zajištěným černým účetnictvím společnosti MORÁVIA-CHEM. Obžalovaný se domníval, že se jednalo o nezákonné důkazy, resp. získané nezákonným způsobem. CD disky obsažené ve spise nebyly pravými důkazy, byly vytvořeny kriminalistickým ústavem při vypracování znaleckého posudku. Dále obžalovaný napadal nesprávné vyhodnocení daňové povinnosti osob v daňovém řízení, neboť daňová povinnost svědčila jiným osobám než L. N. Ani podle důkazní situace nastíněné státním zástupcem a soudem by obžalovanému daňová povinnost nevznikla a vzniknout nemohla. Obžalovaný odkazoval na svá dřívější podání s návrhy důkazů, které soud prvního stupně před vyhlášením rozsudku zamítl. Ve druhém doplnění z 31. 1. 2022 obžalovaný žádal, aby projednávaný skutek byl hodnocen jako pokračující trestný čin vzhledem k předchozímu odsouzení za stejný daňový delikt a aby bylo jeho trestní stíhání zastaveno. Připomínal také skutečnosti důležité pro případné zmírnění uloženého trestu odnětí svobody, zejména dostatečnou výměru předchozího trestu odnětí svobody, k němuž byl ukládán souhrnný trest, podmíněné propuštění po polovině výkonu trestu a následné vedení spořádaného života. Opětovný výkon trestu odnětí svobody by tak zasáhl především jeho rodinu a manželku.

3. Rozsudek napadla odvoláním také zúčastněná osoba I. L. Obecně se domnívala, že nalézací soud nerozhodl o ochranném opatření zabránění části majetku správně. Jejím hlavním argumentem bylo, že stavba rodinného domu byla pořízena především z úvěru čerpaného od banky, a nikoliv z bezprostředního výnosu z trestné činnosti, což soud nevyhodnotil správně. V odvolání vyčítala soudu, že se podrobně nezabýval jejími argumenty, zejména důkazy o původu a výši finančních prostředků zúčastněné osoby, zejména v tom směru, v jaké míře či rozsahu byla I. L. schopna sama ze svých příjmů a příjmů rodiny hradit úvěrové splátky. V odůvodnění odvolání ze dne 21. 5. 2021 zopakovala,

že nalézací soud nesprávně vyhodnotil finanční situaci rodiny L., příjmy obou manželů a jejich možnosti hradit hypoteční úvěr. Jinak by nemohl dojít k závěru, že hypoteční úvěr byl hrazen z prostředků získaných trestnou činností. Zúčastněná osoba slibovala předložit odvolacímu soudu výpočet a finanční analýzu příjmů a výdajů rodiny L.

4. V další části se zúčastněná osoba dovolávala rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. [II. ÚS 642/07](#), podle kterého každé zasahování do práva na užívání majetku musí splňovat kritérium přiměřenosti, musí existovat rozumný vztah proporcionality mezi použitými prostředky a sledovanými cíli, což v tomto případě dodrženo nebylo. Zúčastněná osoba tvrdila, že v době údajného páčání trestné činnosti řádně plnila povinnosti dlužníka, hradila hypoteční úvěr, byla zaměstnaná, měla legální zdroje příjmů, což prokazovala ve stížnosti proti rozhodnutí o zajištění nemovitosti. Zúčastněná osoba se domnívala, že nepřiměřená je v jejím případě doba, ve které mohly policejní orgány konat. Nynější rozhodnutí tedy zasahovalo do práva na pokojné užívání majetku. Dále se zúčastněná osoba bránila poškozování své pověsti, protože zajištění nemovitosti bylo zapsáno ve veřejně přístupné evidenci katastru nemovitostí a každým nahlédnutím bylo možné zjistit, že nemovitosti byly zajištěny rozhodnutím policie. Souhrnně v této části zúčastněná osoba namítala porušení základních práv uvedených v Listině základních práv a svobod v čl. 11, 36, 37, 38. Závěrem navrhovala, aby odvolací soud výrok o uložení ochranného opatření zabránění části majetku v plném rozsahu zrušil.

5. V posledním doplnění odvolání ze dne 5. 8. 2021 I. L. podrobně argumentovala k financování stavby rodinného domu. Poukazovala na to, že byla žadatelem o hypotéku a P. L. byl pouze ručitelem hypotečního úvěru. Dále připomínala, že uzavřela pojistnou smlouvu k domu. Zúčastněná osoba s manželem zúžili SJM pro přítomnost úspor zúčastněné a jejích obav, aby společný majetek v budoucnu nepřipadl podle zákona o dědickém podílu dětem P. L. z předchozích vztahů. Zpochybňovala pojištění domu na částku uvedenou v rozsudku, protože banka dům ocenila výrazně níže, jako celkovou nákladovou pořizovací cenu domu, od které se odvíjela výše poskytnutého úvěru. Tomu musela odpovídat výše vlastních prostředků, které musela mít k dispozici. Finanční prostředky našetřené zúčastněnou osobou vkládal P. L. na účet manželky, když byla na mateřské dovolené a věnovala čas péči o dítě. V odvolání upozorňovala na skutečnost, že první úvěr byl uhrazen 15. 10. 2016. Zúčastněná osoba požádala o nový úvěr, který byl zčásti použit na úhradu staršího úvěru a zbytek úvěrové částky byl poskytnut zúčastněné osobě. Připomínala výši částky, kterou zaplatila na hypotečním úvěru od července 2008 do října 2016. Rodina L. měla za uvedené období výrazně vyšší příjmy, ze kterých byla schopna platit i ostatní výdaje.

6. Třetím podaným opravným prostředkem bylo odvolání zúčastněné osoby P. N. ze dne 29. 4. 2021. Výrok o zabránění části majetku považovala za nezákonný a nesprávný, vycházel z nesprávných skutkových zjištění týkajících se její osoby a nabytí jejího majetku. I tato zúčastněná osoba argumentovala tím, že zabrané nemovitosti nebyly financovány z výnosu údajné trestné činnosti obžalovaných, příp. kohokoliv jiného. Podle vlastního přesvědčení vyčerpávajícím způsobem doložila, jak nabyta nemovitosti a jak je financovala. Naopak hodnocení nalézacího soudu považovala za vytržené z kontextu, bez opory v civilním hmotném právu a spekulativní. Nalézací soud nijak věrohodně nevysvětlil, na základě jakých důkazů k nim dospěl. V závěru odvolání zúčastněná osoba navrhla, aby odvolací soud napadený výrok zrušil, nově rozhodl o zrušení zajištění nemovitých věcí a uložil katastrálnímu úřadu výmaz poznámky o zajištění věcí.

7. Věc byla předložena Vrchnímu soudu v Olomouci jako odvolacímu soudu podle § 252 tr. ř. Odvolání obžalovaného N. bylo podáno proti výrokům, které se ho přímo dotýkaly [§ 246 odst. 1 písm. b) tr. ř.], odvolání zúčastněných osob P. N. a I. L. byla podána proti nesprávnosti výroku o zabránění části majetku [§ 246 odst. 1 písm. c) tr. ř.]. Odvolání obžalovaného L. N. a zúčastněné osoby P. N. bylo podáno včas, ve lhůtě podle § 248 odst. 1 tr. ř. V případě zúčastněné osoby I. L. bylo odvolání podáno 13. 5. 2021. Zmocněnkyni zúčastněné osoby Mgr. Romaně Mrózkové byl napadený rozsudek doručen nejprve 23. 4. 2021. Zmocněnkyně upozornila dne 13. 5. 2021 krajský soud, že

předchozí doručení písemného vyhotovení rozsudku považuje pouze za doručení obhájkyňi obžalovaného P. L. a žádá o další doručení rozsudku jako zmocněnkyni. Krajský soud doručil zmocněnkyni zúčastněné osoby znovu opis rozsudku a zmocněnkyně obratem podala za zúčastněnou osobu odvolání. Vrchní soud je přesvědčen, že tato praxe krajského soudu nebyla správná. Pokud advokátka Mgr. Romana Mrózková vystupovala v trestním řízení ve dvojí roli jako obhájkyňe obžalovaného P. L. a zmocněnkyně zúčastněné osoby I. L., zcela stačilo doručit jí opis rozsudku pouze jednou. V něm se mohla seznámit s obsahem a odůvodněním všech výroků napadeného rozsudku jako obhájkyňe obžalovaného, stejně jako zmocněnkyně zúčastněné osoby. Od data doručení jí běžela lhůta k podání odvolání jako zástupkyňi obou zmíněných osob. Vzhledem k tomu, že stejnou praxi s vyrozumíváním advokátů jako obhájců obžalovaných a zmocněnců zúčastněných osob krajský soud zvolil už od začátku řízení před soudem, takže obhájkyňi dvakrát doručoval vyrozumění o hlavním líčení a dvakrát doručoval opis obžaloby (č. l. 4059-4060), dvakrát vyrozumíval o pokračování v hlavním líčení (č. l. 4361-4361a nebo č. l. 4541), mohlo to v advokátce vzbudit sice nesprávné, ale potvrzené očekávání, že podobným způsobem bude krajský soud postupovat i při doručování opisu rozsudku. S ohledem na to vrchní soud akceptoval odvolání podané zmocněnkyni zúčastněné osoby I. L. dne 13. 5. 2021 jako odvolání učiněné ve lhůtě podle § 248 odst. 1 tr. ř. Všechna tři odvolání splňovala podstatné náležitosti obsahu odvolání podle § 249 tr. ř. Odvolací soud neshledal podmínky pro zamítnutí nebo odmítnutí odvolání podle § 253 tr. ř.

8. Vrchní soud proto nařídil veřejné zasedání, v němž přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroku o vině a uloženém trestu obžalovanému L. N. a výroky o uložení ochranného opatření zabránění části majetku zúčastněným osobám I. L. a P. N. Odvolací soud také přezkoumal správnost postupu řízení, které napadeným výrokům předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláními vytýkány, odvolací soud přihlížel, jen pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

9. Veřejné zasedání o odvolání se konalo v nepřítomnosti zúčastněné osoby I. L. a její zmocněnkyně Mgr. Romany Mrózkové, která byla o jeho konání řádně vyrozuměna, avšak se k němu nedostavila.

10. Během veřejného zasedání obhájce obžalovaného L. N. odkázal na písemně podané odvolání. Z něho zdůraznil návrh na doplnění dokazování posudkem z oboru kybernetiky, odvětví výpočetní techniky, k otázce dat, která měla být zaznamenána na určitých nosičích se vztahem k výpovědi svědka T. B. Znalecký posudek měl ověřit autentičnost dokumentů, ze kterých vycházela konstrukce obžaloby. Z doplnění odvolání zdůraznil požadavek, aby se soud zabýval hodnocením vytýkaného protiprávního jednání ve vztahu k dřívějšímu daňovému deliktu, zda se nejednalo o pokračující trestný čin, za který již byl obžalovaný odsouzen, což by mělo vést k zastavení trestního stíhání. Zabýval se hodnocením přiměřenosti uloženého trestu, neboť považoval již vykonaný trest za dostatečný. Z dřívějšího výkonu trestu byl obžalovaný podmíněně propuštěn, od té doby vedl spořádaný život, přiložil k tomu potvrzení o pracovním hodnocení ve stávajícím zaměstnání. Dále stručně shrnul odvolání zúčastněné osoby P. N. Poukázal na obtíže, které měla s prokazováním skutečností souvisejících s jejími příjmy a prokazováním vlastnictví majetku s časovým odstupem přibližně 10 let. Zúčastněná osoba trvala na svém vyjádření, z jaké činnosti a z jakých příjmů byly hrazeny náklady hypotéky i stavba rodinného domu. V napadeném rozsudku postrádala vyjádření, jaký měl být výnos z trestné činnosti a jaká část výnosu a jak měla být vložena do zajišťované nemovitosti nebo splátek hypotečního úvěru. Proto žádala, aby byl napadený rozsudek zrušen, bylo zrušeno zajištění nemovitých věcí a byla vymazána poznámka v evidenci katastru nemovitostí.

11. Státní zástupce u veřejného zasedání zhodnotil napadený rozsudek a provedené řízení jako adekvátní. Přijaté skutkové a právní závěry byly podle něj správné. Uložené tresty považoval za přiléhavé dané právní kvalifikaci a závažnosti projednávaných činů. Rovněž považoval za správný výrok o uložených ochranných opatřeních. Navrhl tedy, aby vrchní soud podaná odvolání zamítl jako nedůvodná.

12. V bodech 12.-19. odvolací soud vyložil a odůvodnil svůj závěr, že v řízení předcházejícím odsuzující části rozsudku týkající se obžalovaného L. N. neshledal žádné podstatné vady uvedené v § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. a že skutková zjištění učiněná krajským soudem byla jasná, podložená provedeným dokazováním a dostatečná pro projednávanou věc. Krajský soud se totiž vypořádal se všemi skutečnostmi významnými pro své rozhodnutí. Svě závěry učinil na základě provedených důkazů a přesvědčivě vysvětlil, proč neprovedl důkazy, které navrhovala strana obhajoby. Nebyly proto dány ani důvody pro zrušení napadeného rozsudku uvedené v § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. ř.

20. V bodech 20.-22. se vrchní soud zabýval zákonností právních závěrů učiněných krajským soudem, přičemž neshledal žádné pochybení.

23. V bodech 23.-25. vrchní soud posoudil odvolací námitky obžalovaného L. N. proti výroku o trestu se závěrem, že krajský soud se s otázkou stanovení druhu a výměry trestu vypořádal odpovídajícím způsobem.

26. Po přezkoumání napadeného rozsudku ve výrociích o vině a trestu týkajících se obžalovaného L. N. vrchní soud neshledal žádné důvody pro jeho zrušení nebo změnu. Proto rozhodl podle § 256 tr. ř. o zamítnutí odvolání obžalovaného.

27. V další části se vrchní soud zabýval odvoláními zúčastněných osob I. L. a P. N. proti výrokům rozsudku o uložení ochranného opatření - zabránění části majetku zúčastněných osob. Také zde se vrchní soud zabýval správností postupu řízení, které předcházelo vyhlášení napadených výroků, a poté zkoumal zákonnost a odůvodněnost výroků o ochranných opatřeních. Při přezkumu řízení vrchní soud zjistil, že o zajištění nemovitostí ve vlastnictví I. L. a P. N. bylo rozhodnuto usneseními policejního orgánu ze dne 7. 8. 2018. Proti těmto usnesením podaly zúčastněné osoby stížnosti, které zamítl Krajský soud v Ostravě usneseními ze dne 29. 11. 2018. Na závěr vyšetřování nebyly zúčastněné osoby seznámeny s obsahem spisu. V obžalobě nebyl obsažen žádný návrh, jak má být se zajištěnými věcmi naloženo. Zúčastněné osoby P. N. a I. L. byly předvolány k hlavnímu líčení jako svědkyně. Obě odmítly k věci vypovídat s ohledem na rodinný poměr k obžalovaným L. N. a P. L. Více méně samy se vyjádřily k některým skutečnostem z jejich majetkových poměrů a vztahům k zajištěným nemovitostem. Krajský soud při vědomí zajištění nemovitostí bez jakéhokoliv návrhu na rozhodnutí o těchto věcech vyrozumíval zmocněnce zúčastněných osob o konání hlavního líčení. První hmatatelný a věcně formulovaný návrh na zabránění věci zazněl až v závěrečné řeči státního zástupce, jak bylo patrné z protokolu o hlavním líčení ze dne 19. 4. 2021 a písemně vypracovaného závěrečného návrhu státního zástupce. Po takto vzešlém návrhu následovala z hlediska ochranných opatření pouze závěrečná řeč zmocněnců zúčastněných osob a následovalo vyhlášení napadeného rozsudku obsahující výroky o zabránění části majetku zúčastněných osob.

28. Takový postup vrchní soud nepovažoval za souladný s požadavkem na řádné objasnění věci a zajištění práv zúčastněných osob. V případě, že by se jednalo o ukládání ochranného opatření obžalovanému, může soud postupovat i bez návrhu státního zástupce (§ 230 odst. 1 tr. ř.). V projednávaném případě šlo o uložení ochranného opatření zúčastněným osobám, odlišným od obžalovaných, v takovém případě je podle vrchního soudu nutné, aby uložení ochranného opatření předcházel návrh státního zástupce. Zmíněné ustanovení § 230 odst. 3 tr. ř. umožňuje soudu po návrhu státního zástupce vyhradit si rozhodnutí o ochranném opatření k veřejnému zasedání. Ze zjištěných skutečností bylo zřejmé, že k podání návrhu na uložení ochranných opatření zúčastněným osobám došlo až v závěrečné řeči státního zástupce, po které následovaly pouze závěrečné řeči zmocněnců zúčastněných osob. V této situaci se zúčastněné osoby neměly možnost seznámit s obsahem návrhu státního zástupce, nevěděly, z jakých skutkových okolností a z jakých právních úvah vycházel státní zástupce při podání návrhu, a především neměly možnost se s tímto návrhem včas seznámit, aby se k němu mohly vyjádřit, příp. mohly navrhnout provedení důkazů k tomuto návrhu.

29. Tento podstatný nedostatek předcházejícího řízení nenahradila ani činnost krajského soudu, který do jisté míry předjímal pozdější postup, když vyrozumíval zúčastněné osoby a zmocněnce zúčastněných osob o konání hlavního líčení. Jestliže nebyl učiněn žádný návrh na uložení ochranného opatření, zúčastněné osoby nemohly ani při výslechu svědků adekvátně reagovat a nemohly navrhnout důkazy. Jestliže bylo zmocněncům umožněno přednést závěrečnou řeč po státním zástupci, nedostatky zvoleného postupu krajského soudu to nezahladilo.

30. Zjištěnou procesní vadu nebylo možné odstranit v odvolacím řízení, neboť by to znamenalo nahrazovat činnost soudu prvního stupně. Po uplatnění návrhu státního zástupce učiněného v závěrečné řeči byly zúčastněné osoby seznámeny s jeho obsahem a se skutkovým a právním základem, na kterém státní zástupce tento návrh vystavěl. Protože už v dalším řízení soud prvního stupně nebude rozhodovat o otázce viny, případně trestu, bude nadále rozhodovat ve formě veřejného zasedání. Zúčastněné osoby v něm bude třeba poučit ve smyslu § 42 odst. 1 tr. ř. Zejména jim krajský soud poskytne možnost, aby se k návrhu vyjádřily, aby mohly učinit návrhy na provedení dokazování a byly přítomny provádění dokazování. Poté provede potřebné důkazy, které se vztahují k problematice návrhu na zabránění věci. Teprve poté bude možno přistoupit k ukončení dokazování ve veřejném zasedání, k uplatnění závěrečných návrhů a k rozhodnutí o návrhu státního zástupce.

31. Vrchní soud nepřezkoumával v úplnosti zákonnost a odůvodněnost výroků o ochranném opatření. Nad rámec toho vrchní soud pouze upozorňuje, aby při případném novém rozhodnutí o ochranném opatření bylo uvedeno do souladu číselné označení ustanovení trestního zákoníku, podle kterého soud ukládá ochranné opatření a jeho název (§ 101 Zabránění věci a § 102a Zabránění části majetku). Dále by měl krajský soud věnovat pozornost vymezení důvodů, proč ukládá ochranné opatření. V případě, že by znovu dospěl k přesvědčení o splnění podmínek pro uložení zabránění věci podle § 101 odst. 2 tr. zákoníku, měl by vymezit a v odůvodnění vysvětlit, v čem (jaké hodnotě, jaké věci) spatřoval bezprostřední výnos z trestné činnosti nebo zprostředkovaný výnos z trestné činnosti, jak se bezprostřední nebo zprostředkovaný výnos z trestné činnosti projevil v majetkové sféře P. N. a I. L., aby bylo možné konstatovat, že věc náležející zúčastněným osobám, na které pachatelé takovou věc převedli nebo které ji jinak nabyly, může být postižena výrokiem o zabránění věci.

32. Podle § 3 odst. 2 tr. zákoníku se o ochranném opatření rozhoduje podle zákona účinného v době rozhodování. Od nabytí účinnosti trestního zákoníku č. 40/2009 Sb. § 101 tr. zákoníku vždy obsahoval ustanovení, které sloužilo k odčerpání výnosu z trestné činnosti. Poslední znění trestního zákoníku s účinností od 1. 2. 2019 změnilo znění § 101 tr. zákoníku v souvislosti se zavedením nové legální definice pojmu nástroj a výnos z trestné činnosti. Podle § 101 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku může soud uložit zabránění věci, která je bezprostředním výnosem z trestné činnosti nebo je zprostředkovaným výnosem z trestné činnosti, pokud hodnota věci tvořící bezprostřední výnos z trestné činnosti není ve vztahu k hodnotě věci tvořící zprostředkovaný výnos z trestné činnosti zanedbatelná, a pokud taková věc náleží jiné osobě, na kterou pachatel takovou věc převedl nebo která ji jinak nabyla. Účelem uvedených ochranných opatření podle § 101 odst. 2 a násl. tr. zákoníku je zejména odčerpání výnosu z trestné činnosti.

33. Zároveň bude třeba, aby krajský soud vzal v úvahu všechny argumenty, které vznesly zúčastněné osoby po vyhlášení zrušených výroků v rámci odvolacího řízení, případně později před vyhlášením nového rozhodnutí a s těmito argumenty se v odůvodnění svého rozhodnutí náležitě vypořádal.

34. Vrchní soud proto z podnětu odvolání zúčastněných osob P. N. a I. L. částečně zrušil napadený rozsudek ve výroku o uložení ochranného opatření zabránění části majetku zúčastněných osob a ve zrušené části vrátil věc soudu prvního stupně, aby ji znovu projednal a rozhodl. Soud prvního stupně je podle § 264 odst. 1 tr. ř. vázán právními názory odvolacího soudu vyslovenými v tomto rozhodnutí a rovněž je povinen provést úkony a doplnění, které odvolací soud nařídil.